

CRÒNICA DEL COLLELL

Visió conjunta.—Podem ben dir, com a resum de la nostra impressió de la vida del Collell en aquest últim trimestre de l'any suare mort, que l'hivern no passa pas al Santuari de la nostra Reina i Senyora.

Materialment, arredoat en una cloterada de les muntanyes, els vents impetuosos que porten gebrors de les glasseres pirenenques, no devallen a n'ella amb tota la crueta del seu origen i fins quan les nevades del present Nadal, generals altrament a tota Espanya, baixen muntanya de Finestres avall, sembla que ho fassin amb temença d'interrompre la comunicació externa de la Senyora d'aquestes afraus amb les seves gents benvolguda i esperen amb joia la ponentada primera per tondrer-^s en holocauste a Santa Maria sens deixar altre senyal de son pás que qualques capes blanques als turons que envolten el Santuari.

I si materialment l'hivern desfá els seus rigors amb amorós respecte, espiritualment sembla convidar —concentrant la vida en l'interior del Casal mariá— a un major acreixement de la pietat col·lectiva i les misses i les comunions semblen mes fervoroses quan el temple es omplert encare per les ombres de la nit que amb prou feines gosa interrompre la llum del crepuscle, i el Rosari vespertí sembla enlairar mes les ánimes al Cel quan la natura respón al místic engranatge de salutacions maria-nes amb els xiulets que arrenquen els tramontanals o amb el cruiximent penós mogut per les ponentades.

Defora passa corrent l'hivern de la vida al que empeny ja l'anyorada primavera; però en el bullici col·legial del Santuari, en l'amor fressós i viu a Santa Maria del Collell, en el culte solemniat i majestátic podem dir en veritat que la fredor del hivern sortosament no hi té estada, sinó que sempre l'adornen la formosura, la exuberancia, l'esclat primaveral, en llaor de la *Rosa vernans* dels nostres amors.

Efemerides litúrgiques.—La grandesa suplicant de la Liturgia d'Advent, sempre digna, sempre optimista, sempre confiada, ompla de sentors puríssimes les nostres ánimes durant les quatre dominiques que la Iglesia destina a preparar la vinguda del Infant diví, qui devia roborar-les en la fortitut de la Fé amb els seus ensenyaments i amarar-les en la divina Gracia amb el vessament de la seva sang sagrada demunt el patíbol gloriós de la Creu.

El culte del Casal de Santa Maria del Collell, magnificient i senzill a l'hora, ens reproduía amb tonalitats vivents les clamors dels Patriarques i les prediccions esperançadores dels Profetes entorn del Messies promés, mentres els textos sublimes de l'Esriptura que la Liturgia ens fa considerar en aquest temps omplien els cors de mistics anhels per tal de re-naixer a la vida perfecta de la gracia portada al mon per Jesús amb la seva vinguda corporal.

Els accents humilment pidoladors de la missa XVII del *Kyriale* cantada tot l'Advent per la munió de sacerdots i poble congregada en Assembla dominical, feian retreure els calents vius de la indignitat i baixesa del humanal llinatge devant la vinguda del Fort i del Dominador que s'humilia fins a pendre la nostra carn pecadora en la seva primera visita, l'Encarnació, i's menyspreua a Si mateix fins a fer-se Menjar de les nostres ánimes en la segona vinguda, l'amorosa de la gracia al nostre interior; pero ens promet revestir-se de tota la seva Majestat i Grandesa en la tercera vegada que apareixerá als ulls de la humanitat, quan vindrá